



Anahorish 1944

„Kedd reggel volt, éppen disznót vágtunk,
Amikor megérkeztek az amerikaiak.
A napfényt visszaverték a vértócsák
A vágóhíd körül. Az útról hallhatták a sivítást,
Majd a hirtelen csendet, és láthattak minket is,
Ahogy kesztyűben, kötényben kilépünk.
Két sorban meneteltek, fegyver a vállon,
Páncélautók, tankok, dzsippek,
Lebarnult karok és kézfejek, ismeretlen,
Névtelen arcok vonultak Normandia felé.

Nem mintha akkor tudtuk volna,
Hova tartanak, csak álltunk, mint a gyerekek:
Rágót és színes cukrot dobáltak nekünk.”

Seamus Heaney

Tavaszi szünet

Számoltam a csöngetéseket,
Ahogy vártam a betegszobán,
Míg kettőkor a szomszéd haza nem vitt.

Az ajtóban apám várt könnyes szemmel,
Ő át tudta élni mélyen a gyászt,
„Szegény apád”, mondta Jim bácsi is.

A kisbaba hintázott és gügyögött,
Nevetgélt, de engem zavart, hogy
Idős emberek állnak fel előttem, és

„Őszinte részvét”-tel adnak kezet.
Rólam sugdolóztak, a legnagyobbbról,
Idegenek, majd anya kézen fogott,

Bár idegesen felköhögött néha,
De nem sírt. Tízkor mentő hozta
A gézbe és kötszerbe pólyált testet.

Reggel felmentem a szobájába:
Gyertyák és hóvirágok díszítették.
Hat hete láttam utoljára.

A négylábnyi dobozban, mint gyerekágyban,
Felhorzsolts homlokkal sápadtan feküdt,
Vér nélkül végzett vele az autó.

Négy évéhez négylábnyi koporsó.

(Gerevich András fordításai)